

Març de 2013, núm. 74

En família

Butlletí de la Delegació Diocesana de Família i Vida

Durant aquest mes de març l'Església viurà un esdeveniment excepcional com és l'elecció d'un nou papa, excepcionalitat que es veu incrementada per ser la primera vegada en 598 anys que es produeix per la renúncia del pontífex anterior. Benet XVI ha anunciat el 28 de febrer que renuncia com a successor de Sant Pere, fet previst al Codi de Dret Canònic i que obre la porta a la convocatòria del Conclave. El Sant Pare Benet XVI ha estat responsable de l'Església durant vuit anys, sentint-se instrument de Déu en la realització d'aquesta missió que deixa per manca de forces físiques per assumir els reptes del món que vivim.

Que Déu beneixi el sant Pare Benet XVI i li recompensi les lliçons **d'humilitat, valentia i amor** a l'Església, que ens ha donat amb la seva decisió de renunciar al Pontificat.

Que ell, que ha consagrat tota la seva vida a **anunciar l'evangeli** de Crist, tingui el goig de veure, aquí a la terra i després al cel, com la llavor sembrada ha fructificat en bé de l'Església que tan profundament ha estimat i a la qual ha dedicat la seva intel·ligència i tota la seva vida; que ella es vegi rejuvenida amb una forta alenada de l'Esperit Sant i esperonada a mantenir-se fidel a l'Evangelí de Jesús.

Que tots els **sofriments** amb què Déu ha permès d'envoltar aquests anys de Pontificat del Papa Benet XVI i que ell ha acceptat tan exemplarment, fructifiquin en bé de l'Església i de la humanitat sencera.

Que l'Església universal visqui aquests dies en una pregària constant i confiada pel qui l'ha regida durant els últims anys com a Vicari de Crist, i per aquell que l'Esperit Sant vulgui que el succeeixi com a Cap visible i Pastor universal; que els fidels de tot el món acullin el nou Papa amb fe, veient en ell el successor de Pere, Vicari de Jesucrist i principi i fonament de la unitat de l'Església.

Moments de saviesa

M'ha cridat l'atenció que al Sínode s'hagi remarcat repetidament la importància de la família en la transmissió de la fe com el lloc autèntic en el que es transmeten les formes fonamentals del ser persona humana. S'aprenen vivint-les i també sofrint-les junts. Així s'ha fet palès que en el tema de la família no es tracta únicament d'una determinada forma social, sinó de la qüestió de l'home mateix; del que és l'home i del que és precis fer per ser homes de la manera justa.

Benet XVI

*Discurs a la Cúria Romana 21.12.12
fent balanç de l'any viscut*

<http://www.zenit.org/article-43948?l=spanish>

Si navegues per Internet...

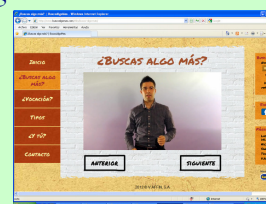

Aquest mes es celebra el **dia del Seminari** (Sant Josep) i és un moment òptim per parlar de la vocació entesa com la crida que Déu fa a cadascú per tal que es plantegi l'orientació que vol donar a la seva vida. Enguany Benet XVI ens convida a reflexionar sobre el tema: *Les vocacions signe d'esperança fonamentada sobre la fe*. Tant si la resposta es dona cap al matrimoni o cap a la vida consagrada, és fonamental que la persona tingui clar que el que està fent és respondre a la crida que Déu li ha fet.

Pau VI, referint-se a les vocacions sacerdotals, va expressar que *El problema del número suficient de sacerdots afecta de prop a tots els fidels, no sols perquè d'ells depèn el futur religiós de la societat, sinó perquè aquest problema és l'índex precís de la vitalitat de fe i amor de cada comunitat i testimoni de la salut moral de les famílies cristianes* (Radiomissatge, 11 abril 1964).

Volem presentar-vos la pàgina <http://www.buscoalgotomas.com> en la que, insòlitàment, una noia, la **Noemí Saiz**, proposa, d'una manera jove, oberta, sana i atractiva, endinsar-se en la cerca del sentit que cadascú ha de donar a la seva vida responent a la seva vocació. Aquesta pàgina presenta un itinerari que et porta a copsar si realment es té vocació a la vida consagrada i, en aquest cas, en quina forma es pot concretar.

La idea és fruit de la pròpia búsqueda que l'autora va realitzar després de llicenciar-se en Filologia Clàssica i fer estudis de Bíblia, tot pensant que estava cridada a la vida consagrada. Després de passar un temps a Roma va descobrir que la crida que sentia no anava per aquell camí i es va dedicar a ajudar a descobrir la vocació al jovent. Va estudiar comunicació i producció audiovisual i va crear aquesta pàgina en la que es poden trobar 62 possibilitats concretes de materialitzar la vocació religiosa. El cantautor Nico Montero ha col·laborat aportant gratuïtament la música.

Mercè i Salva

<http://www.buscoalgotomas.com>

Avui convidem

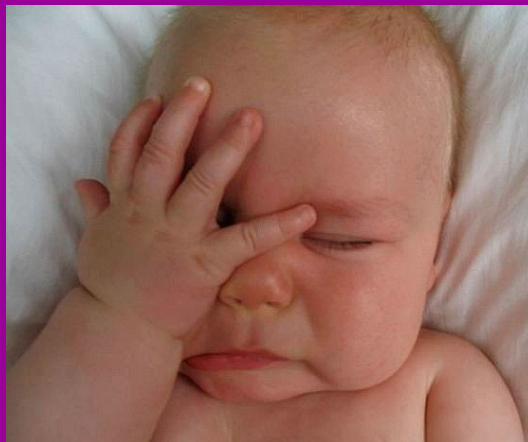
Si a qualsevol de nosaltres ens preguntessin què ens ve al cap quan ens diuen la paraula *vida*, de ben segur que les respostes serien moltes i molt variades. Alguns pensarien en nadons, d'altres en viatjar, d'altres en realitzar un brindis, d'altres en cançons, i fins i tot en aquests butlletí que ara esteu llegint. Cadascú ho relacionaria amb alguna cosa diferent.

Si a la paraula vida hi afegim en juxtaposició la paraula *dret*, el tema se'ns complica una mica més. Qualsevol podria dir que el dret sempre s'ha preocupat de protegir el bé jurídic *vida*. Cal dir més, com major és el desenvolupament d'una societat, més protecció dóna a la vida. Per una banda, és un il·lícit penal qualsevol agressió que es pugui fer a la mateixa i, per altra banda, com més avançada es una societat més es dota d'una legislació de protecció social àmplia, per ajudar a tenir una vida millor a totes aquelles persones que per diverses circumstàncies ho necessitin. Aquest és sens dubte un signe d'evolució, de maduresa democràtica i d'ètica jurídica.

Però, ¿què passa quan el dret decideix protegir la vida tan sols a partir d'un determinat moment? ¿Què passa quan el dret fixa uns terminis legals per començar la seva labor de protecció a la vida, o fixa unes característiques determinades de com ha de ser aquella vida per tal de poder ser protegida? A ningú se li escapa que encetar aquest tema és encetar un dels temes més punyents que confronten postures molt contraposades d'una societat. Però això, per ser un tema pro-

fundíssim i complex, només cal posar sobre la taula un punt de reflexió. Aquí entra en joc un altre concepte, la *veritat*.

Les nostres societats ens dispensen cada dia tot un seguit de notícies que ens indignen i, alhora, ens avergonyeixen perquè mostren el grau de degradació al que la nostra classe dirigent (i no pas tota, afortunadament) ha arribat. Ens sorpren a tots com actituds clarament immorals han campat de manera impune per totes les nostres institucions, organisme oficials, centres financers, de poder, etc. Una mínima reflexió desprèn immediatament dos conclusions. La primera, sempre s'ha dit que les classes dirigents no són més que un reflex de la societat a la qual pertanyen. La nostra societat ¿és així?. La segona, sembla

que actuar acollint-se a l'engany, i sense tenir en compte el valor que "per se" té la veritat s'hagi convertit en el "modus operandi" de molts.

Harry G. Frankfurt, professor emèrit de filosofia de la Universitat de Princeton, en les seves reflexions sobre la veritat, exposa de manera clara que **"l'indiferència a la veritat és quelcom molt nefast per a una societat. Una societat que de manera imprudent i**

obstinada es mostra negligent a una informació fiable sobre els fets, està abocada a la decadència. Contràriament, per tal de crear i mantenir una cultura avançada necessitem saber un gran nombre de veritats i fer-ne un ús productiu de les mateixes".

Tornar a valorar la veritat en una societat on cada cop se l'ha menystinguda més, és una tasca que no podem deixar per més endavant. Ens urgeix a tots aconseguir recuperar els pilars d'una societat que s'assentin sobre veritats objectives i sense manipulació.

En el tema de la vida l'evolució de la ciència ens ha ajudat molt. Avui, els millors experts en medicina i biomedicina coincideixen en dir que no hi ha un dia exacte on comença la vida, sinó que des del moment de la concepció és un continu esdevenir. Que la unió de l'òvul femení amb l'esperma masculí formen un tercer individu diferent dels seus progenitors, amb una informació genètica ja completa que l'únic que farà serà anar desenvolupant-se de manera continuada.

Sembla ser doncs, que si volem tornar a valorar el fet de reconstruir una societat assentada sobre veritats objectives, ho hem de fer en tots els àmbits, també en el de la vida. I, finalment, a partir de veritats certes, contrastades, irrefutables i no manipulades, decidir quines normes de convivència ens donem, quin estil de societat volem tenir.

Núria Teixidó i Roca
Advocada

(*) El proper 25 de març és el dia de l'Encarnació de Jesús i es celebra el Dia de la vida.

Els nostres temes

Fes família: creu i estima!
L'enigma d'aquesta expressió ens dona l'oportunitat de pensar, ni que sigui tan sols un moment, en una sèrie de conceptes que ens són fonamentals per estructurar l'ésser humà: el *creure*, l'*estimar*, la *família* i el fet de ser capaços de *fer*, de construir quelcom edificant el nostre esdevenidor. Potser, en mig de tot plegat, fins i tot copsarem que la llibertat de sostraur-nos a la revolada de les imposicions ideològiques és possible i només depèn de nosaltres mateixos.

Creure i estimar són dos aspectes de la vida humana íntimament vinculats al missatge de Jesús. Ens cal creure, manifestació profunda de la nostra transcendentalitat en reconèixer el Transcendent, tot acceptant el que coneixem d'Ell i adherint-nos a la seva persona de tal manera que certament es produeixi un canvi en nosaltres mateixos. Ens cal estimar perquè la nostra pròpia naturalesa ens ho

reclama, ho necessitem per satisfer la necessitat d'encontre amb l'altre, acollir-lo i donar-nos sense límits, per ser realment imatge i semblança de l'Amor que n'és Déu, per complir el manament que el

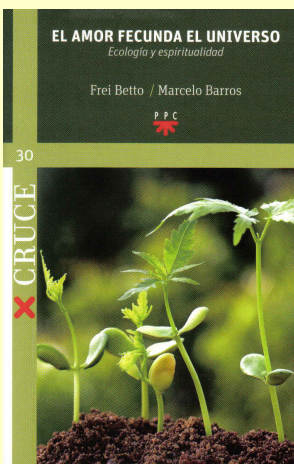
Crist ens va donar quan ens va dir: *Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat.*

Per una altra banda ens cal plantejar-nos si creiem en la família. Són realment les nostres famílies comunitats d'amor que generen vida? O, malauradament, allò que esta-

va cridat a ser l'espai revifador, d'acollida, de seguretat i aixopluc, de creixement, generador de vida de tot tipus i, per tant, nucli revitalitzador de la nostra societat, s'esmoreeix per l'abandó i la manca d'estima? Cadascú donarà la resposta des de l'angle de la seva experiència, de totes maneres, però, la realitat social ens porta a constatar que cal ensenyar les famílies a estimar responnent a la necessitat de ser autènticament humans (imatge i semblança de l'Amor). Per una altra banda, també responnent a la necessitat bàsica de transcendència que tot ésser humà té, s'ha d'ajudar les famílies a creure per tal de reeixir i viure profunda i intensament el Crist com un més dels seus membres. És evident que tots dos termes van íntimament units i que en tant que creguem i estimem estarem fent família.

*Blanca Roca i Juan Luis Salinas
Delegats Diocesans de Família i
Vida de Lleida*

El amor fecunda el universo (Ecología y Espiritualidad), de Frei Betto i Marcelo Barros, Editorial PPC (2012).

Què tenim per llegir

Aquest llibre acaba oferint propostes per transformar la situació del nostre planeta, a les quals arriba des d'una anàlisi profunda de la realitat del medi ambient, les dades econòmiques i les diferències socials. Tot seguit es fica dins del tema des d'una perspectiva teològica i ecumènica, estudiant els missatges ecològics de diferents filosofies i religions. Està escrit des de la interdisciplinarietat, amb un llenguatge clar, fins i tot poètic que clarifica i transforma la vida.

Núria i Pau

Per formar-nos

En efecto, el culto agradable a Dios nunca es un acto meramente privado, sin consecuencias en nuestras relaciones sociales: al contrario, exige el testimonio público de la propia fe. Obviamente, esto vale para todos los bautizados, pero tiene una importancia particular para quienes, por la posición social o política que ocupan, han de tomar decisiones sobre valores fundamentales, como el respeto y la defensa de la vida humana, desde su concepción hasta su fin natural, la familia fundada en el matrimonio entre hombre y mujer, la libertad de educación de los hijos y la promoción del bien común en todas sus formas. Estos valores no son negociables. Así pues, los políticos y los legisladores católicos, conscientes de su grave responsabilidad social, deben sentirse particularmente interpelados por su conciencia, rectamente formada, para presentar y apoyar leyes inspiradas en los valores fundados en la naturaleza humana.

Benedicto XVI

Exhortación apostólica Sacramentum Caritatis.

Tal como dice el Papa al principio del texto, lo que aquí se expresa *vale para todos los bautizados*, es a cada uno, por tanto, a quien compete saber hasta qué punto su vida se manifiesta y se vive de acuerdo con la fe que dice creer i es coherente con lo que ésta anuncia.

La persona debe saber situarse en cada momento ante la sociedad manteniéndose fiel a sus principios, superando el reclamo de lo que el grupo le sugiera cuando sea opuesto a lo que él cree. El colmo de la hipocresía social está registrado en la expresión *lo políticamente correcto*, dando de esta manera valor a lo establecido por las consignas emanadas de la ideología que pueda haber en un momento determinado y negando el valor de la verdad ontológica a la que, sin embargo, reconoce.

Cada quién debe mirar en su interior y ver el grado de fidelidad que tiene hacia la fe que profesa y hacia la Iglesia a la que dice pertenecer.

De cine!

Títol: Las sandalias del pescador

Títol original: The Shoes of the Fisherman

País: Estados Unidos, 1968

Gènere: Drama, 155'

Director: Michael Anderson

Guió: J. Patrick, J. Kennaway

Música: Alex North

Fotografía: Erwin Hillier

Repartiment: Anthony Quinn, Laurence Olivier, Oskar Werner, David Janssen, Vittorio De Sica, Leo McKern, John Gielgud

Síntesis: Karol Lakota, bisbe rus que ha passat molts anys en un camp de presoners soviètic, és reclamat pel Vaticà. Donades les seves qualitats espirituals es nomenat cardenal i, després de la mort sobtada del Papa, és elegit al conclave com el nou successor de Sant Pere. Al llarg de la pel·lícula es mostren les tribulacions i els dilemes en els que es troba, les tensions dins la Cúria, la soledat, ... També mostra la influència que pot tenir l'Església en les relacions internacionals, superant una greu crisi entre Xina, la URSS, i els Estats Units.

És recomanable tornar-la a veure donat que desenvolupa, quasi documentalment, el procés d'elecció d'un Papa.

Maria Lluïsa i Joan

Setmana de la Família
4-10 març 2013

Fes família: creu i estima!

Activitats programades

Delegació Diocesana de Família i Vida
de Lleida
familiavida@bisbatelida@gmail.com

Durant la **Setmana de la Família**, especialment us convidem a:

* **Xerrada L'educació i la transmissió de la fe en la família**, per el Dr. Laureano Sánchez. A la Parròquia de Sta. Teresa Jornet (**dia 5, a les 20 h**)

* **Cinema amb fòrum La decisió de Anna**, al teatre de l'Acadèmia Mariana (**dia 9, a les 17:30 h**)

* **Eucaristia per les famílies i la vida**, a la Parròquia de la Sagrada Família (**dia 10, a les 12 h**)

Reflexió davant la vida

La vida és la glòria de Déu feta moviment, la Paraula divina traduïda en somriures, l'amor etern que fa palpitant el cor de l'home. La vida és tot el que és bo, vibrant y alegre. La mort -que és la negació de la vida- és el final de tot⁽¹⁾.

Vull viure, sentir-me viu, sentir per tot el meu ésser, pel cos i per l'esperit, com la força de la creació, la força de Déu, emplena cadascun dels racons del meu ésser.

La barroeria de l'entorn em contamina i acabo que no sé pas si soc jo mateix,... o si he esdevingut un autòmat, un clon repetit de tants i tants elements que deambulen sense sentit, arrossegats per la mandra del pensament embadocat per d'altres, o... encara pitjor, si de cas la contaminació de les idees ha afectat la meva ment, si seré un monstre insensible a l'existència dels altres per restar, només, pendent del meu propi jo.

Desitjo viure la vida, sortir d'aquest atrapament que impedeix sentir la frescor del vent de la creació, alliberar-me del munt de rèmores que m'han caigut a sobre i que no permeten que arribi a mi la llum del sol de la creació, surar plàcidament, amb delit, sentir la frescor de les aigües de la creació... i netejar-me en elles alhora que regenero el meu món interior. Necessito viure.

Quina tristor em fa la història del meu món. Sí, tu vas venir a salvar-lo. La situació

era tan impossible, tan insostenible la relació de qualsevol amb l'altre, que la humanitat ja no era imatge i semblança teva, ja ningú no se t'assemblava,... enlloc hom vivia l'amor i acollia l'altre,... era com si tu ja no estiguessis amb nosaltres. I vas venir, vas voler venir a mostrar-nos el camí, a proposar-nos el canvi, a cercar que poguéssim canviar i ésser uns homes nous, que fóssim més humans i així més com tu ens havies creat, sí, a la teva imatge, com tu ets, tot amor i res més, capaços d'estimar i d'acollir i de donar-nos-en.

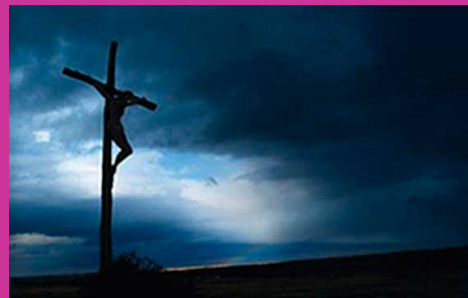
J.L.-S.S.

⁽¹⁾Carlos G. Vallés en *Busco tu rostro*; ed. Sal Terrae, 1992

Missatge quaresmal de BenetXVI

Durant aquesta Quaresma en la que ens trobem, el Sant Pare ens convida a reflexionar sobre la relació que hi ha entre *fe* i *caritat*. Ell està preocupat pel fet que aquestes dos virtuts es presentin com a oposades i diu que igualment és un error el reduir la caritat a un *humanisme genèric* com pensar que les obres poden substituir la fe. Per tenir una vida espiritual sana s'ha de fugir tant del fideisme com de l'activisme moralista. Ell ens diu que *Creure en la caritat suscita la caritat* perquè *hem conegut l'amor que Déu ens té i hem cregut en ell* (1Jn 4,16)

Ens porta a pensar en la relació que hi ha entre *creure en Déu, el Déu de Jesucrist, i l'amor, que és fruit de l'Esperit Sant i ens guia per un camí d'entrega a Déu i als altres*. D'aquesta manera ens planteja la fe com a resposta a l'amor de Déu, l'*amor gratuït i apassionat que Déu té per nosaltres* en la qual no només hem de comprometre el cor sinó també l'enteniment. La caritat esdevé vida en la fe perquè *tota la vida cristi-*

ana consisteix en respondre a l'amor de Déu i la primera resposta es precisament la fe (...) La fe és conèixer la veritat i adherir-se a ella (cf. 1 Tm 2,4) i la Caritat és caminar en la veritat (cf. Ef 4,15). És així com es crea el lligam indissoluble entre fe i caritat. A la llum de tot plegat, resulta clar que mai podem separar, menys encara oposar, fe i caritat (...) resulta limitadora l'actitud de qui fa prioritari el caràcter decisiu de la fe (...), també és limitador sostenir una supremacia exagerada de la caritat i de la seva laboriositat, pensant que les obres poden substituir la fe (...). De vegades, es té la tendència a reduir el terme caritat a la solidaritat o a la simple ajuda humanitària.(...) És important recordar que la més gran obra de caritat és precisament l'evangelització. S'ha de contemplar, doncs, la prioritat de la fe i el primat de la caritat, equiparant-les en l'Amor.

Per llegir el missatge complert, el trobareu a:

http://www.vatican.va/holy_father/benedict_xvi/messages/lent/documents/hf_ben-xvi_mes_20121015_lent-2013_sp.html